

DESPRE TIMP ȘI VÂRSTĂ IARĂȘI

De ani e mare și minte n-are.

De care

A învățat carte până la glezne.

Și e

Trecut prin ciur și prin dârmon.

Povestea ăluia:

Moș Ion știe, el să vie să vă spuie.

Că

A fost o dată la moară și de două ori la râșniță.

Și

A învățat alții ce a uitat.

De aceea

Din tigră amară în zadar iei sămânță.

Că

Nu cine trăiește mult știe multe, ci cine umblă
mult învață multe.

Iar nu,

A lipsit d-acasă doi ani și s-a-ntors cu doi bani.

Că

Fierul care nu să-ntrebuințează ruginește.

Prin urmare și răul rămâne:

Om bătrân și cu minte de copil.

Adică:

Vrabia e totdeauna pui.

Că

Copilul ce vede cu ochii cere.

El este:

Vino, tată, să-ți arăt pe mama.

Și

Mintea lui nu plătește o ceapă degerată.

Că

Pomul dacă-mbătrânește,

Pune-i paie și-l pârlește.

Și

Calul bătrân, un maestru

Nu-l poți învăța-n buiestru.

Și

Armăsarul când îmbătrânește

La râșniță-ajunge de râșnește.

Că

Și măgarul e bătrân, dar îl încalecă copiii.

Însă

Lupul când îmbătrânește, toate javrele îl latră.

Că
Valea e tot aia, dar nu e poteca aia.
Și
Dacă la patruzeci n-am putut, la optzeci ce o
să poci?!

D-aci-nainte sapa și lopata.
Și
Viața cârpită cu ață.
Că
Vorbește cu dușii după lume.
Totdeauna
Șade, dormitează
Și deștept visează.
Când îl întrebi, îți răspunde:
Curând și degrabă, a treia zi după înfierbințea.
Căci e
Cu un picior în groapă și cu altul afară.
Și
N-a apucat să-i iasă sufletul și-ți dă cu
„Dumnezeu să-l ierte“
Își cheamă singur moartea:
Treci, zi, treci, noapte, apropie-te, moarte.
Dar
Omul cât să-mbătrânească tot cere să mai trăiască.

POVESTEA VORBII

Un sărac bătrân cu totul, cocoșat, încovoiat,
Abia umbla pe picioare, de moarte fiind uitat,
Plecă odată-n pădure să-și adune uscături,
Vârfuri de lemne tăiete și de vânt dărâmaturi;
După ce cu osteneală alergă, își adună,
Și după ce în spinare cu dânsel se-ncroșnă,
Când a vrut să se ardice, se plecă, se opinti,
Dar pârându-i-se grele, pe spate jos se trânti;
Se mai opinti o dată, și-ncă de câteva ori,
Și degeabă, n-avea cine să-l scoale de subsiori;
El atuncea cu oftare începu a se ruga,
Zicând: - Moarte, moarte, vino! Cum și altele-ndruga.
Moartea nefiind departe, numele-și cum auzi,
Ca-ntr-o clipă-n acea oară la dânsul se repezi
Și îl întrebă să-i spuie că pentru ce l-a chemat,
Iar el văzând-o grozavă îi răspunse cu oftat,
Zicându-i: - Mă iartă, mamă! și de-i vrea să te supui,
Fă bine și mă ardică, mână d-ajutor să-mi pui,

Că, cum vezi, neam de om nu e aci într-acest ocol,
Ca să vie să-mi ajute cu lemnele să mă scol!
Asta e asta,
Stau să-i pice potcoavele și tot cere să mai trăiască.
Dar însă,
Moartea nu vine la om atuncea când o cheamă,
Ci aleargă la dânsul, de ea când nu-i e teamă.
De aceea,
Cine sapă groapa altuia, intră el întâi într-însa.
Că
Mai multe sunt piei de miei decât de oi bătrâne.
E știut că
Tot omul are și moarte și viață.
Cum zice un proverb:
N-am omorât eu pe tata și pe mama, ci au murit că
n-au avut zile.
Și
Tot omul trăiește pentru sine.
Cu toate acestea,
Cinstește pe bătrâni, căci și tu poți fi bătrân.
Și
Bătrânețele nu vin singure, ci cu multe nevoi.
În sfârșit trebuie a ști că
Științele sunt uși, iar cheile lor sunt cercetările.
Și
Omul la tinerețe trebuie să se păzească de desfrânare,
La bărbăție de trândăvie și la bătrânețe de filarghirie
(iubire de argint).
După toate acestea,
Sfătuiește-te cu cel mic și cu cel mai mare și pe urmă
hotărăște tu însuși.